

let særlig i Tider, hvor der skal spares til at sige: nej, det behøves endnu ikke. Jeg har haft Anledning til mange Gange særlig i afvigte Aar at se Forholdene dernede, og jeg er personlig i alt Fald ganske overthydet om, at der trænges i høj Grad til en Udvidelse. Pladsen er for lille; naar der rangeres, rangeres der paa selve Trafiksporene, og undertiden tvinge Omstændighederne til, at der rangeres paa Tider, da Tog ankomme, ja endog saa paa Tider, hvor Tog mødes. Jeg har set, det har været nødvendigt for Stationsforvalteren at standse Togene, saa de ikke kunne komme ind ved Stationen i det Øjeblik, de helst skulle være der. Der er ogsaa den Anomali til Stede, at ved Masned Sund Station findes det Kuloplag, hvorfra Dampfærgerne ude paa Masnedø tage deres Forbrug, og medens der er daarlig Plads ved Masned Sund, hvor Oplaget findes, er der meget god Plads ved Masnedø til at have dette Oplag; og det var dog rettest, at det fandtes der, hvor det daglige Forbrug er. Jeg skal nu ikke komme ind paa, om der maaste er forlangt lidt rigeligt, det bliver ikke saa lille en Sum, end 95,000 Kr. Det er muligt, at der kan nedlægges betydeligt herpaa, men jeg vil haabe, at Finansudvalget vil have sin Opmærksomhed henvendt paa, at der bør ske en Udvidelse dernede, saaledes at Forholdene kunne blive nogenlunde gode.

Jeg ser mig saa — havde jeg nær sagt — i den Nødvendighed at henvende et Par Ord til det ærede Medlem, som ikke er til Stede, det ærede Medlem for Slagelse (Røedt). Jeg fulgte med stor Interesse det ærede Medlems Foredrag forgangen Dag. Det var mig en stor Nydelse at høre hans Udvikling i Toldspørgsmaal. Det er altid en Nydelse at høre en Mand tumle med et Stof, han er i den Grad Herre over; men jeg var ikke saa heldig at kunne følge med de øvrige Udviklinger, det ærede Medlem kom med. Min Fantasi er ikke saa rig, at den i saa kort Tid kan tumle sig paa saa vide Baner, som det ærede Medlem gjorde, fra Abelsdamer i Frankrig til Iyslokkede Dreng i London, det blev mig lovlig stærkt Fart at være med paa; men paa et Punkt vil jeg tillade mig i al Venfæbelighed at anholde det ærede Medlem, jeg haaber saa han læser mine Udtalelser i Tidenden, og

det var, da det ærede Medlem kom til at tale om Lotteriet og paa sit Ridt omkring i Verden ogsaa standsede ved det danske Klasselotteri. Jeg skal ikke forsvare det danske Lotteri, lige saa lidt som jeg skal angribe det. Jeg finder, det er en ret uslyldig Ting, og da der er Lotterier i andre Lande, hvor Folk kunne ofre de Penge, de have Lyst til at bruge paa den Sag, er der ikke noget urimeligt i, at Danmark har et Lotteri. Det er jo en frivillig Skat, og en frivillig Skat maa jo dog egentlig talt være det mest ideelle, man har, og da Danmark er saa skikkeligt, at det ikke tager saa stor Provision som f. Eks. Tyskland tager af sine Lotterier, er der ikke noget særligt at indvende derimod. Men der var en Ytring, der faldt ved denne Lejlighed, som jeg særlig vil anholde, ikke fordi jeg, der hændelsesvis er Præst, betragter mig som de danske Præsters bestalter Ordfører og Forsvarer her i Tinget. Det var den Ytring, det ærede Medlem brugte med Henhyn til de danske Præster og som han udtalte paa en meget solen Maade, „medens han havde Lejlighed til at tale for den danske lovgivende Forsamling“, en Ytring om, at det var uheldigt, at Præsterne ikke traadte op med en saadan Institution, der var hos dem en Lyst til at bukke for Regering og Rigsdag. Jeg har nu for Resten aldrig hørt, at Rigsdagen beklagede sig over, at Præsterne bukkede saa dybt. Det ærede Medlem fandt dog, at der var Tegn paa, at Præsterne bukkede for dybt for Regering og Rigsdag, og han mente derfor, at det var af Betydning, at de fik det Raad, at de skulde tale lige saa godt mod oven som til de lavere stillede Samfundsklasser. Jeg mener nu, at det var en noget uheldig og søgt Anledning til at sige dette strenge Ord til de danske Præster. Det var saa meget mere uheldigt, som netop den danske Kirkes Primas, Biskop Martensen, har udtalt sig særlig stærkt mod Lotteriet. De, der kende hans Stil, ville vide, at han der i høje Toner fordømmer Lotteriet. Hvis nu andre danske Præster, som vare enige med ham heri, straks havde begyndt at sige, at de vare enige med ham, vilde man have bestyldt dem for, at de bukkede for deres øverste foresatte og straks gabe ham Ret, naar han sagde noget. De vilde derfor være noget uheldig stillede efter det